

да се жертвуватъ за защитата и свободата на своето отечество.

Съ всички тия нѣща князь Александъръ искалъ да се докара предъ руския царь Александъръ III, който не обичалъ княза, че приелъ съединението, безъ да пита Русия. Наистина, Русия нищо не изгубила отъ българското съединение, но рускиятъ царь Александъръ III, синътъ на царь Освободителя Александъръ II, билъ много строгъ, отмъстителенъ и ядовитъ човѣкъ. Нему казали, че българскиягъ князь Александъръ I билъ непокоренъ на Русия, слушалъ нѣмцитѣ и англичанитѣ и се отнасялъ съ недовѣрие къмъ рускиѣ генерали въ България. Заради това царьтъ го намразилъ и не искалъ вече да го види. Зарадъ княза рускиятъ царь пречелъ и на съединението. Другитѣ велики сили оценили българската храбрость и се съгласили да накаратъ султана да признае съединението. Само Русия се противѣла. Българитѣ не могли да разбератъ какви сж голѣмитѣ грѣхове на княза, та царьтъ толкова го мрази, а покрай него мрази и България.

Омразата между княза и царя се продължила цѣли месеци Европейскитѣ велики сили придумали султана да издаде ферманъ, съ който да признае князь Александра и за князь на Източна Румелия. Султанътъ се съгласилъ. Едничекъ рускиятъ царь не се съгласилъ. На близки хора рускиятъ царь казалъ, че той ще признае съединението, но князь Александъръ да се махне отъ България. Като се научили за това Англия и Австрия, казали на княза да не се бои, защото тѣ ще го пазятъ.

Обаче много българи, които искали да бждатъ добре съ Русия и руския царь, зели да питатъ,